

...
"דף הלימוד מצייל כל יהודי מגיל החיים הסוערים
שמואיימים להכחידו ברוחניות ובגשמיות"
ר' מאיר שפירא
...

...
"דף של ספינה נודמן לי
ועל כל גל וגל נענעתי לו בראשי"
יבמות קכא
...

פרשת במדבר

בס"ד

הקושי זה בשביל הטובה

בפרשה משה רבינו מונה את בני ישראל לפי שבטים, וכאשר נתבונן במניין של השבטים, נראה ששבט לוי הוא במניין הרבה פחות משאר השבטים.

שואל הרמב"ן, איך יתכן ששבט לוי שהיו עבדיו וחסידייו של הקב"ה, איך יתכן שהם יהיו פחות מכל השבטים, היה צריך להיות ששבט לוי יהיה יותר מכל השבטים. ויותר מזה, שהרי את כל השבטים מנו מגיל עשרים ומעלה, ושבט לוי נמנו מבן חודש ומעלה, ובכל זאת שמנו את שבט לוי כבר מגיל חודש, עדיין הם היו פחות מכל השבטים, ואיך דווקא שבט לוי שהיו עבדי השם היו במנין פחות מכל השבטים.

ומבאר הרמב"ן, שהסיבה לזה, כיון ששבט לוי לא היו בשיעבוד ובעבודת פרך של מצרים, ושאר השבטים, שהמצרים מיררו את חייהם בעבודה קשה כדי למעט אותם, אז הקב"ה הרבה אותם, למעלה מדרך הארץ, כמו שכתוב, "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ", שהעינוי והסבל גרם שהקב"ה הרבה אותם בצורה מעל הטבע, אבל שבט לוי שהם לא היו בעינוי של מצרים, אז הם לא התרבו כמו שאר השבטים, אלא היו פרים ורבים כדרך הארץ, שעליהם לא נאמר, "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ".

וזה הלימוד שאנו למדים מכאן, שהייסורים והקושי שיש לאדם, זה מה שמכין אותו לקבל את הטובה העתידה לבוא עליו.

וכן אנחנו מוצאים במגילת רות, שהקשיים שהיו הם אלה שגרמו לקבל אחר כך את הטובה שהכין להם הבורא, שכאשר נעמי הגיעה לבית לחם, היא אמרה, "אל תקראנה לי נעמי, קראן לי מרא כי המר לי שדי מאוד" (רות א,ב), שזה היה אחרי שמתו לנעמי שתי בניה, והיא נשארה רק עם רות כלתה, והרגישה נעמי שכל תקוותה אבדה, והיה לה עוד תקווה אחת, שבבית לחם יש לה קרוב משפחה, את בועז, וכיון שאין דרך הצנועות להתראות עם האנשים, לכן היא חשבה שתבקש מאשתו של בועז, שתדבר אתו שכיון שהוא ממשפחתה, אז שידאג לה.

וכאשר נעמי נכנסת לבית לחם, ורצתה לדבר עם אשתו של בועז, בדיוק אז מתה אשתו של בועז, ואז נעמי הרגישה שנאבדה לה התקווה האחרונה שלה, שעכשיו אין לה איך לפנות לבועז, ואין לה מי שידאג לה, ולכן אמרה נעמי, "אל תקראנה לי נעמי, קראן לי מרא כי המר לי שדי מאוד", שהרגישה שאין לה כבר תקווה מי שיעזור לה.

אבל כאשר נתבונן, נראה שכל זה היה לטובתה של נעמי, שכיון שאשתו של בועז מתה, אז בועז התחתן עם רות, כלתה של נעמי, ומאז דאג בועז לכל מחסורה של נעמי, ועוד, שנולד לרות בן, ויצא ממנו משיח בן דוד.

כותב רש"י (בבא בתרא צא.) שהסיבה שהפסוק כותב לנו שמתה אשתו של בועז, זה כדי ללמד אותנו, שהקב"ה מקדים רפואה למכה, שהיא מתה כדי שבועז יתחתן עם רות, וכך הוא ידאג לנעמי לכל צרכיה, ואומר רש"י, מכאן אנו למדים, שיש לו לאדם לבטוח בהשם.

ובכל מצב שהאדם נמצא, גם אם נראה לו, שהוא במצב שאין שום סיכוי שפתאום יהיה לו טוב, והוא לא רואה שום אפשרות איך לפתור את הבעיה שהוא נמצא בה, בכל זאת הוא צריך לסמוך על הקב"ה, בידיעה, שבדיוק מהמצב שנראה לו כל כך קשה, מכאן תצמח לו הישועה, ושכל מה שמגיע עליו זה לטובתו, כדי שיוכל לקבל את הטובה שמכין לו הבורא יתברך.

עוד דבר אומר המהרי"ל דיסקין, שהקשיים שיש לאדם, זה מועיל לו בתור ייסורים שמכפרים לו על עוונותיו, שלפעמים אדם עשה עבירה שחייבים עליה עונש כרת, וכתוב בגמרא (מכות כג.) שמי שחייב כרת וקיבל מלקות, הוא פטור מהעונש כרת, וכתב, שהכוונה של הגמרא זה לא דווקא כאשר הוא מקבל מלקות בבית דין, אלא מלקות, הכוונה גם לייסורים שיש לאדם, שהם מכפרים לו על החיוב כרת, וכך הוא פטור מהעונש כרת, כמו שכתוב בגמרא (ערכין טז:) שאם הכניס את היד לכיס כדי לקחת שני סלעים ומצא שם רק סלע אחד, גם הצער הזה נחשב לייסורים.

וכאשר מגיע לאדם איזה צער, וכן אם איזה מישהו גרם לו לצער, הצער הזה מכפר לו על העוונות שהוא עשה שחייבים עליהם כרת, והצער הזה פוטר אותו מהעונש כרת.

ולכן, צריך ללמוד לא להתלונן, אלא לבטוח בהשם, ולדעת שהכל מגיע לאדם בצורה מדויקת לטובתו, ויתפלל להשם שייתן לו כל משאלות לבו לטובה, ויטיב לו כל הימים.

הלכות שבת

- א. מלאכת צובע.** מלאכת הצביעה היתה במשכן, שצבעו את הצמר בתכלת.
- ב.** הצובע דבר שהדרך לצבוע אותו, והדרך של בני אדם שהצבע יתקיים עליו, בין אם זה בגד, או עור, או נייר, או עצים, או בתים, עובר על איסור תורה של מלאכת צובע.
- ג.** האיסור מדאורייתא, זה רק כאשר הוא צובע בצבע התקיים, אבל אם צובע בדבר שאינו מתקיים כלל, אין בזה איסור תורה כיון שהמלאכה לא מתקיימת.
- ד.** אסור לצחצח בשבת נעליים, בכל סוג משחה שהיא, בין במשחה נוזלית, בין במשחה עבה, ואסור גם לצבוע את הנעליים במשחה שקופה, או בשמן משום איסור מלאכת צובע.
- ואפילו שהנעל כבר צבועה, יש בזה איסור צובע כאשר הוא מחזק את הצבע.
- ה.** אם מרח על הנעל משחה מבעוד יום, אסור בשבת להבריש את הנעל במברשת, כיון שהוא מוסיף על ידי זה ברק בנעל, והוספת הברק בנעל, נחשבת למלאכת צובע, ויש בזה גם איסור ממחק, כיון שהוא מחליק את המשחה הנתונה על גבי הנעל.
- ו.** משקפיים שכאשר הוא יוצא אתם לשמש, משתנה להם הצבע לצבע כהה, מותר לצאת אתם בשבת מהצל לשמש, ואין בזה איסור משום מלאכת צובע, כיון שזה דבר שכל הזמן משתנה נגד האור והחושך, ואין שום קיום לצבע שנוצר, וזה לא כמו מלאכת צובע, שהחפץ משתנה לתמיד לצבע אחר.
- ז.** מי שאכל פירות ונצבעו ידיו ושפתיו, יש אומרים, שלא ינקה את הידים והשפתיים, בבגד כיון שעל ידי הניגוב הוא צובע את הבגד.
- ויש אומרים, שכיון שהניגוב בבגד זה דרך לכלוך, שהרי אפילו שהבגד נצבע, אבל, זה למעשה עכשיו פעולה שמלכלכת את הבגד, ולכן אין לזה שם של מלאכת צובע, ומותר לנגב את הידיים והשפתיים בבגד.
- ח.** אם הוא יכול כדאי שירחץ את הכלוך מהידיים במים קודם שינגב בבגד, ואז לא יהיה חשש צביעה בבגד.

ט. אם הוא מנגב את הידיים בניירות או בסמרטוט שעומד לכך לנקות בו, ואין הדרך לצבוע אותו, מותר לנקות בו את הידיים, שכל האיסור זה רק במקרה שאם זה לא היה בצורה של לכלוך היה בזה צובע, אבל דבר שאין הדרך לצבוע אותו, ועומד לנקות בו אין בזה איסור כלל. ולכן, בימינו שלא צובעים בגדים על ידי כל מיני צבעים, אלא רק בבית חרושת, וכאשר נדבק צבע לבגד הוא מלכלך ולא עושה כלל תיקון, לכן מותר לנגב את הידיים במגבת וכדומה, כיון שזה דרך לכלוך.

שבת שלום ומבורך

זמן הדלקת נרות שבת קודש: 7:02. צאת שבת: 8:21. רבינו תם: 8:54.

לברכה והצלחה בכל העניינים

הראל בן מרים. ערן בן צפורה. עובדיה בן לאה. משה דוד בן רחל. ישראל מאיר בן ברכה.

לעילוי נשמת

צפורה בת עליה יעל עמרני ע"ה